

Sankt Hansfest 2020 – arrangeret af FDF

Søren Thimmermann Olesen holdt Skt. Hans-talen, og kirkens kor sang. Det hele blev live-streamet på Facebook.

Sørens tale Sankt Hans 2020

Velkommen til, siger jeg ud til et kamera, med meget få mennesker omkring mig. Lidt absurd virker det faktisk ikke mærkelig længere. Vi plejer jo at mødes et par hundrede mennesker på Katbakken, hygge, synge og høre lidt tale. I år får i stadig tale og sang, men varmen fra bålet og nærheden fra sidemakkeren må I undvære.

Sankt Hans er jo fejringen af lyset. Vi fejrer den længste dag på året sammen. Men hvis vi er ved den længste dag, så bliver det jo også bare mørkere fra nu af. Winter is coming siges der. Heldigvis har vi stadig en lang sommer foran os, hvor vi kan nyde livet, hinanden og os selv.

Vi har ellers gennem hele nedlukningen lært at vi skal være sammen hver for sig. Men selve sætningen giver jo ikke mening. At være sammen er ikke kun lyden af et andet menneske, eller det todimensionelle billede af en overkrop på en skærm. Samvær er noget hvor vi bruger alle vores sanser til at aflæse det eller de mennesker vi er sammen med. Det har været spændende at se hvor godt vi kunne klare os uden

fysisk kontakt til hinanden, men det har også vist hvor vi ikke kan undvære nærheden fra et andet menneske. Men er mennesket på skærmen så ubetydelig?

Løgstrup sagde at “Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd”. Hvor langt ud vi skal tage denne sætning ser vi i disse år. Man møder jo hundrede når man scroller igennem sin tik-tok eller insta profil. Og vi føler jo ofte med dem, hvad end det er glæde, sorg, frustration eller hævn. Vi forsøger at tage del i deres liv med et like eller en kommentar, eller ved ikke at gøre noget, og dermed også viser en holdning.

Jeg er så gammel så jeg kan huske DRs monopol og fastnettelefonen. Dem vi kunne relatere til var mennesker vi mødte i skolen, til sport, til FDF eller i brugsen. Jeg talte aldrig dengang, men jeg tror sjældent jeg var bevidst om mere en 100 menneskers eksistens. I dag har jeg stadig en del af disse mennesker jeg følger eller bliver fuldt af på SoMe, og selvom algoritmerne prøver at sortere lidt i hvad jeg ser, popper de op en gang imellem og jeg bliver erindret om vores relation. Samtidig er der en masse indflydelsespersoner jeg også følger, nogle af dem lever sågar af mine reaktioner på deres liv. Min påstand er at vi aldrig i historien har holdt så mange liv i vores hænder.

For ud over de sociale medier som er så åbenlys i relationsskabelsen, er der jo en masse mennesker som jeg ikke ved hvem er. Men de er dybt afhængige af mit liv og forbrug, og jeg af deres. Mit tøj er sandsynligvis produceret på den anden side af jorden. Derved sikre jeg en familie en indkomst så de kan leve. Men fordi jeg gerne vil have mit tøj så billigt som muligt sikre jeg dem også uværdige levevilkår. Sådan kunne man nok komme med mange eksempler.

Men hvad er alternativet? Skal vi stoppe med at handle rundt i verden og kun handle dansk? Det er et udtryk man hører meget for tiden, og jeg husker en stor husgavl tilbage i 90’ernes Randers hvor jeg gik lidt i skole hvor der var malet et Dannebrog mod den blå himmel, med teksten “Køb dansk!” Det er igen blevet et mantra at vi skal støtte de danske producenter, men der er jo meget få danske producenter der lever af det danske hjemmemarked. Hvis alle lande kun vil handle med sig selv vil jeg personligt komme til at savne meget af alt det, verden har at byde på. Det vil gøre min verden fattigere. Og hvis jeg ikke er afhængig af dem, vil omverdenen også blive mig ligegyldig. Hvis jeg ikke har noget med dem at gøre, bære jeg ikke en del af deres liv i mine hænder.

Men det er jo et kæmpe ansvar at bære og et kæmpe ansvar at lægge på andres skuldre at bære mit. Jeg bliver jo pludselig ansvarlig for andres menneskers velbefindende. Det tror jeg faktisk altid jeg har været. Jeg glemmer det bare en gang imellem. Heldigvis bliver jeg mindet om det, så jeg igen kan påtage mig ansvaret. Senest med Coronaen. Mine handlinger kunne forårsage andres menneskers sygdom og i værste tilfælde død. Derfor føltes det nødvendigt at vi lukkede vores land ned. Og derfor skal vi stå her og livestream Sankt Hans talen, i stedet for at være samlet oppe på Katbakken.

I vores perfekte verden hvor vi kan behandle de fleste sygdomme og døden er udsat til vi er over firs, medmindre vi rammes af en ulykke, hvor vi så snakker om det uretfærdige i at ulykken ramte netop her, tror jeg vi bliver ekstra bange når vi oplever at der er noget vi ikke kan kontrollere. Og i frygt handler man sjældent rationelt. Vi er nød til at erkende hvor lidt herre vi er over liv og død, så vi kan finde modet til at leve livet fuldt ud.

Min bedste kilde til at finde modet til at leve, er når jeg færdes hernede mellem børn og unge. Deres umiddelbare livslyst, og deres drøm om det næste de skal til i livet vækker min livsglæde. Det være sig at starte i skolen efter sommerferien, at blive en af de store i skolegården eller at kaste sig ind i kampen for en verden uden racisme. Jeg fryder mig over disse ting.